

bet ikke engang været saa berettiget, thi ogsaa de have vidst, at det var afhængig af Revisionen. Men nu er der altsaa eventuelt gjort nogen Uret mod disse unge Officerer, og den vil jo være hævet, hvis der, hvad jeg intet Dieblik tror vil blive bestemt, samtidig maatte komme en Udvidelse af Kadres for Flaaden. Denne Udvidelse er saa meget mere nødvendig, som Flaaden i Virkeligheden med de Skibe, vi nu have, ikke nær har Officerer nok til at udruste. Der er saa saa Officerer, at naar en Fregat og en Korvet er ude, en Skonnert paa Island og desuden et Par Rannonbaade ere ude, saa har man ikke flere Officerer tilbage, end at man ofte ved en kombineret Ret har maattet nøies med en eller to Officerer, medens der skulde være syv eller otte; saaledes er Antallet af dem reduceret. Jeg nærer imidlertid som sagt intet Haab om, at en saadan Udvidelse af Flaadens Kadres vil blive vedtaget, derimod vil jeg haabe, at det foreliggende Lovforslag for Søværnet kunde blive vedtaget, saaledes som det foreligger. Jeg har set efter i Kalenderen og er derved kommen til det Resultat, at, dersom nogle af de Kommandører blive afskedigede af Marineministeren i Genhold til den Bemyndigelse, der søges ved denne Lov, vilde man derved kunne frelse nogle af de Kaptainer og Lieutenanter, som ellers vilde staa Fare for at falde for Aldersgrænsen.

Bojsen: Det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Poulsen) gjorde mig i høi Grad Uret, naar han tillagde mig, at jeg i Gaar skulde have yttret, at Loven vedkommende Marinen ikke behøvede nogen Omtale, da den kaldt ind under det Lovforslag, som angaar Søeren. Det kunde aldrig falde mig ind at krænte Marinen saa dybt som ved en Uttring af den Art. Lærtimod har jeg gjort den modsatte Betragtning gjældende, at det ganske vist var lignende Grunde, der maatte søges i Marken for det ene som for det andet Forslag, men overfor Marinen gjaldt disse Grunde langt fra i samme Omfang som for Søeren. Det ærede Medlem har jo netop ogsaa oplyst, hvorfor disse Grunde ikke i samme Grad talte for Marinens Vedkommende som for Søeren, nemlig af den simple Grund, at Marinen ikke for Tiden har en eneste Mand i „det døde Belte“, som min ærede Sidemand til Venstre (Bajer) kaldte det. Det er vel muligt, at lignende Ulemper kan udvikle sig for Marinen som de, der nu ere til Stede for Søeren, men den Tid den Sorg, vi have Sorger nok for Dieblicket, saa at vi godt kunne opsætte Noget til Fremtiden. — Lærtigt tror jeg, at det ærede Medlem vil komme til at staa temmelig ene med den Betragtning, at det er bedre at lægge sin Skjæbne i en Ministers Haand end i en fast Lovbestemmelse. Det er egentlig første Gang, jeg har hørt Nogen tage Ordet for den Betragtning, jeg tror, at de fleste heller vilde søge et sikkert Grundlag i en fast Lov end i en Enkelt vil-

kaarlige Billie. At det ærede Medlem gjerne vil lægge sin Skjæbne i den nuværende høitærede Ministers Haand, kan jeg ikke tvivle om; men vi have jo ingen Sikkerhed for, at den ærede Minister altid vil blive paa denne Plads. I øvrigt er mit Forhold til denne Lov ganske det samme som til den foregaaende.

Marineministeren (Ravn): Jeg skal ikke opholde det ærede Thing ret længe, idet jeg skal holde mig strengt til Lovforslaget. Jeg vil blot ganske kort angive, hvad der har bevæget mig til at forelægge det. Først skal jeg da bemærke, at jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds (Bojsen) i, hvad han sagde i Gaar, nemlig at høie Aldersgrænser ikke ere ønskelige, og at et langsomt Avancement virker skønde. Jeg er ligeledes enig i, hvad der blev sagt af det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (B. Holm), at man ikke skulde se paa Personerne, men derimod paa Sagen. Men jeg tror heller ikke, at det nuværende Lovforslag vil bidrage enten til et langsomt Avancement eller er indrettet af Hensyn til Personerne for Personernes egen Skyld, men derimod for Sagens Skyld. Naar jeg har ønsket en Forandring i de nuggjældende Bestemmelser om Aldersgrænsen, er det paa ingen Maade, fordi disse Aldersgrænser have bevirket stor Afgang for Søofficerkorpset, tværtimod. Det viser sig saaledes, at Gjennemsnitsalderen for Officerer i de forskjellige Klasser er steget, efter at disse Aldersgrænser er komne ind, saaledes, at naar jeg sammenligner 1874 med 1879, er Gjennemsnitsalderen for Kommandører steget med henved $1\frac{1}{2}$ Aar, for Kaptainer med $1\frac{1}{2}$ Aar og for Lieutenanter med $\frac{1}{2}$ Aar. Det viser altsaa, at de ingenlunde have virket til at afskedige for mange Officerer. Men de nuggjældende Bestemmelser have 2 Ulemper. Den ene, som jo hyppigt er bleven omtalt, er den, at der er disse tre Aarsaars, som de ere kaldte her, i hvilke Officererne altsaa skulle udfylde deres Tjeneste og det med Bevidstheden om, at deres militære Karriere i Virkeligheden er brudt. Det har naturligvis i Marinen som i Søeren medført betydelige Ulemper. Præcis i Marinen har saaledes f. Ex. været den, at Officerer under flige Omstændigheder aldrig har været kommanderede til Søs, saa at man i Virkeligheden har haft færre Officerer til egentlig Tjeneste, end man skulde have. Den anden Ulempe, der er ved den nuværende Bestemmelse, er den, at det jo kan hænde, at selv meget dygtige Officerer uagtet Valg-Avancementet kunne naae den lavere Aldersgrænse. Naar der nu er disse to Ulemper, er det tydeligt, at de ikke ville kunne fjernes ved blot at indskrænke det til, som det har været i nogle af de forelagte Lovforslag om Søværnets Revision, at tage de lavere Aldersgrænser bort; thi derved vil jo blot den ene Ulempe med Aarsaarsene fjernes.